

Sjätte söndagen i Påsktiden

Att be i Jesu namn – Den utlovade bönhörelsens söndag

Jes 40:26-31; Ef 3:14-21; Joh 15:9-17; Ps. 66:1b-2a, 16-17, 19-20

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Förra söndagen, då temat var 'att växa i sanning och tro', fick vi i Evangeliet höra hur Jesus bad: "Helige Far, bevara dem i ditt namn"¹. Det var Sonen som inför himmelfärden; inför hemkomsten till sin Fader; i egenskap av överstepräst, bad för dem han står i begrepp att lämna. Han hade just avslutat sitt avskedstal till de sina och lyfter nu ögonen mot himmelen. Han vänder blicken hemåt och sträcker sig, i bön, in i evigheten som han är av. "Helige Far, bevara dem i ditt namn".

Han betonar i sin bön relationen mellan sonskapet och Faderskapet; att det är han som son som vänder sig till sin fader. Och detta är modellen som förs vidare och över till oss. Också vi, som Guds barn, får vända blicken till Fadern och bedja. Också vi idag får lita på att våra ögon skall bli upplysta².

Vi har lärt oss att Jesus Kristus bad och att han alltjämt ber för de sina. Och det är ett ovärderligt pris att veta att Frälsaren ber inför Fadern för sina vänner. Men vi har också lärt oss att Han, vår överstepräst Jesus Kristus, lärt oss att också be själva.

Det berättas om hur ökenfadern Abba Antonios uppmanas att be för en broder. Abban svarade honom att "varken jag eller Gud har förbarmade med dig, om du inte själv bjuder till och ber till Gud."³

Bönen är helt nödvändig för oss. I bönen ryms relationen. Bönen är samtalet med Fadern och bön är lyssnande. Den vi hör till lyssnar vi till: Han som redan känner vad vi har på hjärtat; han som vet. Det tjänar därför inte till att prata sönder Gud, även om vi har aldrig så mycket att säga. En annan av ökenfäderna, Abba Makarios, ger ett enkelt råd i hur man ber. Han säger att man "inte alls behöver vara mångordig, utan det räcker att sträcka ut händerna och säga 'Herre, efter din vilja och din kunskap, förbarma dig'". Och i riktigt besvärliga situationer är det tillräckligt att säga: "'Herre, hjälp!' för han vet vårt bästa och visar barmhärtighet mot oss."⁴

---

¹ Joh 17:11

² Jfr Ps. 13:4

³ Ökenfädernas tänkespråk, s. 27

⁴ Ökenfädernas tänkespråk, s. 95

Bön är också att fråga till råds. Denna söndag kallas ibland *bönsöndagen*. Ett annat namn är *rogationsöndagen* för att de kommande tre dagarna är *rogationsdagar*; dagar av faste- och botkaraktär. Detta som förberedelse inför torsdagen då vi firar Kristi Himmelfärds dag. Ordet *rogation* kommer av latinets *rogare* som betyder ”att fråga”.

Att söndagen har fått namnet *rogate* syftar på psaltarpsalmen vi sjöng:

”Hur länge, Herre, skall du alldeles glömma mig?
Hur länge skall du dölja ditt ansikte för mig?
Hur länge skall jag oroas i min själ och ängslas i mitt hjärta dagligen?
Hur länge skall min fiende triumfera över mig?
Se till mig och svara mig, Herre, min Gud!
Upplys mina ögon, så att jag ej somnar in i döden.”⁵

Vi frågar och vi ber om att få bli upplysta av Sanningen så att vi skall kunna undvika den eviga döden.

Nej, vi behöver inte vara mångordiga i våra böner. Viktigare är att faktiskt, dagligen avsätta tid för bön. Viktigare än de många orden är att vara lyhörd och, eftersom det är Gud Skaparens vilja som, så att säga, övertrumfar allt, i bönen lyssna och ta lärdom. Den kristna människans strävan är att komma underfund med Guds vilja och sedan handla efter den. Och i det ljuset ter det sig en smula förmätet – för att inte säga högmodigt – att tro att det är Gud som kommer att anpassa sin vilja efter vår.

I bönen; i det lyssnande samtalet med Gud, den som främjar trons tillväxt och mognad och leder oss rätt, får vi höra det Jesaja uttrycker: ”vare sig du viker av åt höger eller vänster, så skall dina öron höra detta ord ljuda bakom dig: ’Här är vägen, gå på den.’”⁶ När vi är öppna och lyssnar får vi ledning. När vi har ställt frågan vilken Guds vilja är med oss, kan vi lyssna efter svaret. Då blir bönen ett viljornas sammansmältande. Guds vilja blir vår. Vår vilja underställs – är i samklang med – Skaparens vilja.

Då jag förstår och omfamnar att det är just så; att detta är meningen: att jag först skall fråga efter Guds vilja, så blir många önskningar överflödiga. Då blir mången handling och demonstration under högmodets flagga meningslös.

För, som den helige aposteln Paulus idag skriver: ”Han som kan göra långt mycket mer än allt vi ber om eller tänker oss genom den kraft som verkar i oss, hans är äran i församlingen och i Kristus Jesus, genom alla generationer i evigheters evighet. Amen.”⁷

”Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er.”⁸ Det är de orden: ”efter hans vilja” som är nyckeln till bönhörelse. De orden återkommer i den bön Jesus Kristus lärde oss: Herrens bön. Vi ber ”ske din vilja, så som i himmelen, så och på jorden” precis som Jesus då han i Getsemane bad ”Fader! Allt är möjligt för dig. Tag denna kalk ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill.”⁹

---

⁵ Ur Ps. 13

⁶ Jes 30:21b

⁷ Ef 3:20-21

⁸ Joh 15:14

⁹ Mark 14:36

Kära vänner, vi känner börens kraft. Vi ser också tillståndet i världen, såväl nära som fjärran. Och med det för ögonen är det än viktigare för oss att hålla ut i bön, även om det är något av det svåraste man kan ägna sig åt. Jag vill återvända till den vishet de som gått före oss har lämnat efter sig:

”Abba Isidor sade: ”Helgonens vishet består i att de känner Guds vilja. När människan lyder sanningen, står hon över alla ting, för hon är Guds avbild och likhet. Av alla ingivelser är den mest fruktansvärda att följa sitt eget hjärta, det vill säga sin egen tanke och inte Guds lag. I längden blir det människan till olycka att hon inte kände mysteriet och inte fann de heligas väg så att hon kunde verka på den. Nu är tid att arbeta för Herren, för frälsning vinner man på bedrövelsens dag. Det är ju skrivet: 'Genom att hålla ut skall ni vinna ert liv' (Luk. 21:19)”¹⁰

---

¹⁰ Ökenfädernas tänkespråk, s. 79